

**Z A P I S N I K
O Z A S L I Š A N J U P R I Č E**

sestavljen dne 19.03.2013 pri Okrožno sodišče v Kopru, v kazenski zadevi zoper **obd. Braneta GORŠETA in ostale**, zaradi kaznivega dejanja po čl. 228 KZ-1 in drugih.

NAVZOČI:

Preiskovalna sodnica: **Tatjana Cvetičanin**
Zapisnikarica: **Polona Demšar**

Obdolženec: **Brane Gorše**
Zagovornik: **odv. Markelj Tatjana**
Zagovornik: **odv. mag. Emil Zakonjšek**

Pričeto ob 09:10 uri.

Sodnik opozori pričo, da je dolžna govoriti resnico in da ne sme ničesar zamolčati, kar ve o zadevi ter jo opozori, da pomeni kriva izpovedba kaznivo dejanje, da pa ji ni potrebno odgovarjati na posamezna vprašanja, če je verjetno, da bi z odgovori spravila sebe ali svojega bližnjega sorodnika v kazenski pregon, v hudo sramoto ali v znatno materialno škodo.

Priča izjavi, da je pravni pouk razumela.

Na postavljena vprašanja priča navaja svoje osebne podatke:

osebno ime: **Nada Škerjanc Milotič**
poklic: univ. dipl. pravnica, višja sodnica pri Višjem sodišču v Kopru
prebivališče: **[redacted]**
rojstni kraj: **Postojna**
starost (datum rojstva): **[redacted]**
razmerje do obdolženca v smislu čl. 236 ZKP: **brez**
razmerje do oškodovanca: **brez**

Na zahtevo, naj pove vse, kar ji je o zadevi znanega, priča

IZPOVE:

Delala sem v stečajnem postopku s stečajnim upraviteljem Goršetom kot sem delala sicer s stečajnimi upravitelji v vseh drugih postopkih, ki sem jih vodila. Komunikacija je potekala pretežno pisno; dostikrat pa sva se tudi pogovarjala po tel fonu ali pa se je osebno oglasil v Kopru, ko je imel kakšen drug opravke in sva kaj predebatirala. Za vse pomembne aktivnosti in dogovore o tem, če so bili ustni, sem naredila uradni zapisnik v spisu. Tako bi največ o poteku stečajnega postopka povedal spis.

Moram povedati tudi, da gre za časovno oddaljenost. V delo sem dobila to zadevo nekje v prvi polovici postopka od druge kolegice in ga nisem od začetka delala in tudi Gorše ni bil prvi stečajni upravitelj. Vse se je dogajalo že od leta 2004, zato je zadeva meni že kar oddaljena.

Na vprašanje v zvezi z nepremičninami v vl. št. 804 k.o. Bertoki, povem, da je g. Gorše v tem postopku delal zelo kontinuirano, v spis so prihajale številne vloge. Moram reči, da je bilo poleg nepremičnin v vl. št. 804 še veliko več premoženja, ki ga je Gorše našel, ker ko je prenehala delati prejšnja stečajna upraviteljica, je Gorše ugotovil, da kup drugega premoženja, ki je sodilo v stečajno maso, ni bilo zabeleženega.

Kdaj je prvič omenil to sporno premoženje, bi zelo težko povedala. Prelistala sem spis in sem v nekem poročilu videla, da je bilo zapisano, da obstaja še neko premoženje, katerega naravo bo preučil. Če mi je potem kaj o tem premoženju poročal, dokler ni dal tudi uradnega predloga, se z gotovostjo ne spomnim. Če bi kaj poročal in če bi se kaj dogovorila, da v zvezi s tem premoženjem karkoli razčisti, pregleda ali naredi, bi jaz o tem naredila uradni zaznamek, a ga v spisu nisem zasledila. Potem je v zvezi s tem premoženjem dal jasen predlog, in sicer ga je obelodanil kot premoženje takrat, ko je tudi predlagal, da se opravi vnovčitev premoženja na tak način, da se proda pravna oseba z vsem, kar sodi v to pravno osebo – z vsemi jasnimi nepremičninami, ki smo jih zasledili, premoženjem iz vložka 804, ki bi mu jaz rekla tvegano premoženje - nekaj nepremičnin smo dobili iz Gradisa, na Postojnskem smo imeli nekaj poskusov prodaje nepremičnini, ki jih nismo uspeli prodati.

Na vprašanje, zakaj se niso uspele prodati, povem, da zato, ker kupcev ni bilo.

Na vprašanje, kaj naj bi pomenilo, da so bile nepremičnine v vl. 804 „tvegano premoženje“, povem, da je to pomenilo, da iz zemljiške knjige ni bilo jasno, kdo je lastnik. V B listu zemljiškoknjižnega izpiska bi moralo biti vpisano „lastnik je Hidra Koper...“, če bi bilo jasno, kdo je lastnik. Pri tem vložku pa je bilo vpisano, da gre za družbeno lastnino, ki je takrat nismo imeli več – že to je nejasen zapis, ker družbene lastnine že takrat nismo imeli več, in potem je bilo zapisano tudi „v splošni rabi“, kar je tudi nedoločen pojem in v „uporabi ali upravi“ Hidra Koper. To je bilo ob prodaji pravne osebe jasno, saj so bili zemljiškoknjižni izpiski del cenitvenega poročila, ki je bilo del sklepa o prodaji.

Na vprašanje, kakšna je razlika med pravico „do uporabe“ in „pravico do upravljanja“, povem, da ne vem. Kadar so zapisi v zemljiški knjigi takšni kot je bil obravnavani, je to potrebno razčistiti. V zadnji fazi vem, da se je to razčiščevalo v veliko primerih v obsežnih civilnih pravnih in se je ugotavljalo, kakšen status ima ta nepremičnina – ali gre za javno dobro, ali pa je bil ta status zapisan, ne da bi ta nepremičnina imela dejansko status javnega dobra. Pri tem poudarjam, da to sodi v civilistične postopke in jaz osebno takšnega postopka nikoli nisem vodila, saj so se takšne pravde vodile na civilnem oddelku.

Na vprašanje, kdaj sem kot stečajna sodnica ugotovila, da imajo te nepremičnine takšen sporen status – ali sem to sama videla iz izpiska iz zemljiške knjige ali pa mi je obdolženec o tem povedal, povem, da se tega ne spominjam. Gotovo zemljiškoknjižnega izpiska sama nisem pridobivala, temveč mi ga je predložil stečajni upravitelj in tu ni bilo nič skritega, ali pa mi je Gorše o tem še karkoli pojasnjeval, pa se ne spominjam.

V zvezi s stvarmi, za katere je Gorše pripravil tudi pisni predlog, ki so bile obsežene v njegovem pisnem predlogu, si jaz uradnih zaznamkov nisem delala, delala sem si takšne zaznamke, ki niso bili v pisnih vlogah. Če je bil razgovor, je bil v tej smeri, kot je bil tudi predlog.

Ali je bilo govora o tem, kaj bi bilo treba storiti, da se razčisti ta status in ali je obdolženec morebiti v tej smeri kaj naredil, odgovorim, da se ne spominjam zanesljivo, kaj sva se pogovarjala, sem pa sama razmišljala, kakšna je druga opcija, da se razčisti lastništvo na nepremičninah iz tega vložka. Če sem se o tem z njim pogovarjala, se ne spomnim. Dopuščam možnost, da sva se pogovarjala. Predlog je bil za prodajo pravne osebe. Če bi bil predlog za prodajo nepremičnin, s takšnimi zapisi kot so jih imele, bi senat zagotovo takšnemu predlogu ne sledil. Takšnega predloga pa ni bilo in si upam zatrditi, da tudi ustnega predloga takega ni bilo – da bi se prodajale direktno te nepremičnine.

Na vprašanje, ali se spominjam, da bi se kdaj prodajale nepremičnine, ki bi imele takšne sporne zapise v zemljiški knjigi kot so bili obravnavani, odgovorim, da se ne spominjam takšnega primera, smo pa prodajali črne gradnje in takrat je bilo to tveganje kupca, da legalizira ta objekt – tudi to je bila nepremičnina, ki je imela pravno napako. Ponovno pa poudarim, da iz vložka št. 804 nismo prodajali nepremičnin, temveč smo prodajali pravno osebo kot celoto.

Spominjam pa se v zvezi s to prodajo - in v zvezi s tem uradnega zaznamka ni - da mi je g. Gorše povedal, da se kupci – in to je bilo torej že v fazi, ko so bili znani kupci – že dogovarjajo, kako bodo problem statusa nepremičnin iz tega vložka uredili. Tega se spomnim, ker mi kot sodnici z dolgoletnim vestnim delom na stečajnih zadevah ni bilo vseeno, kako se bodo stvari v zvezi s prodajo te pravne osebe izšle.

Na vprašanje, ali se spominjam podrobneje – s kom naj bi se dogovarjali kupci, povem, da mi je Gorše omenil odv. Matoza, s katerim naj bi kupci urejali status teh nepremičnin – da se preko odv. Matoza že dogovarjajo kako oziroma, da imajo plan, kako bodo ta problem vpisa lastništva, tudi na nepremičninah iz tega vložka, uredili. Z nakupom pravne osebe so oni bili namreč avtomatično vpisani le v sodnem registru kot nov lastnik poslovnega deleža prodane pravne osebe in nobenih drugih vpisov ni bilo po uradni dolžnosti takrat izvedenih, kakor to velja v vseh takšnih primerih – ostale vpise ureja kupec pravne osebe.

Na vprašanje, ali mi je Gorše o tem, da se kupci že dogovarjajo preko ali z odv. Matozem, kakor sem povedala, za ureditev vpisa lastništva teh nepremičnin, povedal v fazi pred ali po nakupu pravne osebe, odgovorim, da tega časovno ne znam opredeliti.

Morda bi povedla še to, kar se prav v zvezi s temi nepremičninami iz tega zemljiškoknjžnega vložka spominjam, da je pri vrsti nepremičnin, za katere so bili tudi sporni vpisi, ko je bila nepremičnina v naravi vodotok ali črpališče, in je bilo sporno, ali je to premoženje po Zakonu o vodah že prešlo na državo, je g. Gorše to razčiščeval z Agencijo RS in o tem je v spisu tudi odločba; za vse nepremičnine, za katere je ta agencija presodila, da po zakonu o vodah sodijo v last države, izdala odločbo in s tem so te nepremičnine bile izločene iz stečajne mase. Moram povedati, da očitno ni država sproti teh stvari razčiščevala in zato smo jih v stečajnem postopku oziroma jih je stečajni upravitelj.

Tako je tudi iz tega vložka bilo izvzetih kar nekaj nepremičnin, na pamet ne vem, koliko, ki so imele status javnega dobra – to so bili neki vodotoki. Tisto, kar je v tem vložku ob predlogu za prodajo ostalo, so bile pa vpisane stvari – to sem včeraj, ko sem spis pregledovala videla - poslovne stavbe, dvorišče, neplodno, ena pot... tako da tudi po naravi stvari, ki so bile vpisane v zemljiški knjigi in ki so sodile v to tvegano premoženje, se mi je zdelo dosti verjetno, da bodo kupci uspeli status urediti tako, da ne bodo te nepremičnine več v splošni rabi.

Na vprašanje, kdaj se je to zdelo dosti verjetno, ali pred ali po prodaji, povem, da se jez tega ne spominjam. Ponovno bi poudarila, da je prodaja nepremičnine popolnoma nekaj drugega kot prodaja pravne osebe.

Tukaj med branjem pripomnim, da se ne spominjam, kdaj sem presojala verjetnost, da bodo kupci status uspeli urediti, saj to tako pomembno vprašanje ni bilo, glede na dejstvo, smo prodajali celotno pravno osebo, z vsem premoženjem – z vsemi tveganji in z vsemi pričakovanji kupca, ki se je odzval na javno dražbo kot dražitelj, razen premoženja, ki smo ga izrecno izključili.

Na vprašanje, koliko sem se s cenitvijo premoženja kot stečajna sodnica ukvarjala, koliko se s tem ukvarja stečajni senat, odgovorim, da je edina naloga stečajnega sodnika, da preveri, ali je ta cenitev ažurirana, da ne gre za zastarelo cenitev, v metode ocenjevanja pa se ne spušča.

Na vprašanje, kdo v stečajnem postopku naroči cenitev, kdo opredeli, kaj naj se oceni in kdo opredeli, kaj sodi v stečajno maso, odgovorim, da je to naloga stečajnega upravitelja v okviru naloge odprodaje premoženja stečajnega dolžnika.

V zvezi z navedbo, da je tudi v stečajnem spisu zemljiškoknjižni predlog stečajnega upravitelja za odpis navedenih nepremičnin v nov vložek iste k.o. s prepisom dosedajnega pridobitnega naslova in vknjižbo izbrisa družbene lastnine ter vknjižbo izbrisa pravice „uporabe,, in vknjižbo lastninske pravice v korist imetnika Hidro Koper, na primer na list. št. 2572 stečajnega spisa, povem, da sem sicer spis z namenom, da si osvežim spomin, včeraj pregledovala, pa ga do konca nisem pregleda in očitno do tega predloga in sklepa na list št. 2574 nisem prišla. Mi je pa te listine že kazal kriminalist ob zbiranju obvestil. Ko mi pokažete te listine in me vprašate, ali se spominjam, da bi me s to aktivnostjo obd. Gorše in tudi z rezultatom obvestil oziroma seznanil, odgovorim, da se ne spominjam ali me je Gorše o tem obvestil.

Na vprašanje, ali bi tek postopka kaj spremenilo, če bi me Gorše o tem obvestil, povem, da ne. Če pa bi z vpisom lastninske pravice uspel, bi najbrž prodajali nepremičnine in ne pravne osebe.

Na vprašanje ali je bilo s strani Goršeta torej govora o tem, da bi se prodajala pravna oseba kot celota prav zato, ker je bil status teh nepremičnin sporen, povem, da je bilo več razlogov za to, da je on pripravil tak predlog in da mu je senat sledil. Ko je prišel tak predlog je bilo v stečajnem postopku namreč že vse razčiščeno in že vse narejeno. Ostalo pa je nekaj tudi drugega nepremičnega premoženja, za katerega je bilo jasno, da je zelo težko unovčljivo. Za to premoženje iz vl. 804 pa bi ob drugačni odločitvi morali znotraj stečaja ugotoviti jasno, kdo je lastnik teh nepremičnin. To bi takrat lahko pomenilo, če bi morali to ugotavljati šele s pravdo, podaljšanje stečajnega postopka tudi za kar nekaj let, z nadaljnjimi poskusi prodaje tistih nepremičnin – od Gradisa in na Postojnskem, bi imeli še dodatne stroške in tudi časovno bi to trajalo, tako da vse to je imel senat v vidu takrat, ko je na predlog upravitelja odločal o tem, da se proda dolžnik kot pravna oseba.

Na vprašanje, zakaj bi se prodajale nepremičnine kot nepremičnine, če bi bilo lastništvo razčiščeno, odgovorim, da se bom popravila: hotela sem reči, da bi v takšnem primeru imeli možnost nepremičnine prodajati kot posamezno premoženje, ali bi se za to odločili, kakšen bi bil v tem primeru predlog in tako naprej, pa so lahko le špekulacije.

Ob. Gorše bi želel podati sledeče pripombe:

V zvezi s predočenimi listinami na list. št. 2572 in 2574 želim povedati, da se priči ni predočila tudi naslednja listina, to je moj odgovor zemljiški knjigi, v katerem navajam, da predlog umikam zato, ker ne morem zadostiti roku, ki ga je sodišče postavilo.

Na vprašanja odv. mag. Zakonjska priča odgovarja:

Na vprašanje, ko mi odvetnik predoči, da se je stečaj začel leta 2002, da je bila najprej stečajna upraviteljica ga. Majda Šantelj, in me vpraša, zakaj je bila stečajna upraviteljica zamenjana med stečajnim postopkom, odgovorim, da sem spis, ko mi je bil dodeljen, v celoti pregledala in tedaj sem ugotovila, da je bilo v dosti dolgem obdobju približno dveh let zelo malo narejenega. Še vedno se je opravljala dejavnost pobiranja smeti z ladij in skoraj vse aktivnosti so bile v zvezi s podaljševanjem te dejavnosti, odobravanjem zaposlitve teh delavcev, začelo se ni z nobenim unovčevanjem premoženja; preizkus terjatev je bil opravljen, a smo še tu imeli, kakor se spomnim – za nazaj spisa nisem gledala, vsaj do ene terjatve se upraviteljica ni opredelila, tako da smo imeli še en narok za preizkus terjatev, predvsem pa so bili meni osebno moteči predlogi, ki jih je dajala takratna upraviteljica v zvezi z nadaljevanjem postopka, in sicer je dala kar nekaj predlogov za prodajo stečajnega dolžnika, tudi tokrat kot pravne osebe, eden izmed njih je bil za 1 SIT. Potem je bilo za nekoliko višji znesek, če se prav spomnim nekje 300.000 SIT, pa 400.000 SIT, veliko pravnih je bilo odprtih – 80 ali 90, in ko sem vse to pregledala, sem se sestala s takratno upraviteljico, se z njo pogovorila in sem ji odprto povedala, da bova težko delali, ker na podlagi tistega, kar sem do tedaj videla v spisu, nisem imela zaupanja v njeno delo in takrat se je ona odločila, da odstopi. Jaz je nisem zamenjala, temveč sem jo na podlagi njene odločitve, da odstopi, razrešila in potem postavila za upravitelja g. Goršeta.

Na vprašanje istega, ali sem iz predlogov bivše stečajne upraviteljice ocenjevala, da ni nobenega premoženja, odgovorim, da drugačnega sklepa nisem mogla narediti, zlasti glede na njen predlog, da se stečajni dolžnik proda za 1 SIT.

Na vprašanje, ali se je kot dodatno premoženje našlo tudi kakšno drugo premoženje, na katerem je bila vpisana pravica uporabe, upravljanja ali je bilo vpisano kot družbena lastnina, odgovorim, da se spomnim le glede nepremičnin glede katerih sem že povedala, da so pripadle Republiki Sloveniji in niso bile potem zajete v predlog za prodajo. Spomnim pa se tudi, da je morala biti vsa iniciativa od stečajnega upravitelja, da je to razčističeval – država ni ničesar urejala, čeprav je bilo Hidro pravna oseba, ki se je ukvarjala z vodnim gospodarstvom in je bilo dosti nepremičnin s spornimi zapisi.

Spomnim pa se drugega primera v zvezi z vprašanjem prodaj nepremičnin, ki so bile sporne, povem, da je pri moletu bilo napisano, da je lastnik Hidro Koper in stečajni upravitelj je podal predlog za prodajo nepremičnin – bilo jih je kar nekaj, ki so bile tudi ocenjene, in senat je odredil to prodajo. Potem pa sem jaz osebno, ko sem videla mapno kopijo teh nepremičnin in zgolj zato, ker sem domačinka, postala pozorna na to, kako izgleda mapna kopija, ko je bilo na eni strani veliko nepremičnin, na drugi strani pa bel list, kar je bilo videti kot ena velika nepremičnina. In ko sem začela ugotavljati, kaj bi to lahko bilo, sem ugotovila, da je to lahko samo morje. In tista nepremičnina, ki je bila predmet prodaje in je bila v zemljiški knjigi zapisana kot da je v naravi stavbišče, je lahko samo molet. In takrat sem potem šla izven uradnih ur na Geodetsko upravo k vodji to preveriti in ko sem dobila zanesljiv odgovor, da je glede na to, kje so druge nepremičnine, tisto lahko samo molet, sem imela pravno težavo, kako spraviti s sveta sklep o odreditvi prodaje tega moleta, kajti jasno je, da je to samo ograjen del morja in bi zagotovo pri tem morale biti vpisane javno dobro in ne lastništvo Hidra Koper – to nekaj pove o urejenosti zemljiške knjige. Potem smo ta problem rešili tako: ker prvi sklep še ni bil pravnomočen, je senat sprejel sklep o razveljavitvi prvega sklepa o prodaji, vse s ciljem, da se ni naredila večja škoda. Mislim, da je bilo zraven še nekaj cestišč ali mostov čez vodotoke, ki so tudi šli iz prodaje z javno dražbo.

Na vprašanje, kako poteka postopek do izdaje sklepa o prodaji, ki je bil v obravnavanem primeru izdan 10.1.2008, in sicer, ali je bilo v obravnavanem postopku karkoli drugače kot sicer v postopkih, ko pride do prodaje stečajnega dolžnika ali njegovega premoženja, odgovorim, da je pravilo pri prodaji, prodaja posameznih stvari oziroma nepremičnin. Izjemoma, če so za to določeni zakonski pogoji, se lahko proda stečajni dolžnik kot pravna oseba; že tu je bila neka posebnost – ker

se je prodajala pravna oseba. Pravna oseba se lahko proda pod pogojem, da se lahko doseže večjo kupnino oziroma priliv večjih sredstev, ki pridejo v stečajno maso in drugi razlogi smotrnosti take prodaje, pri katerih je eden izmed odločilnih ta, da se stečajni postopek hitreje zaključi. S tem, ko se hitreje zaključi, so ne samo upniki hitreje poplačani, ampak so tudi stroški stečajnega postopka manjši, kar pomeni, da so upniki bolje – več poplačani. V konkretnem postopku, če je bila kakšna specifična... mogoče to, da so bile kar tri objave javne dražbe. Na prvi (to sem pri pregledu spisa včeraj obnovila) razpis se ni prijavil nihče; v zelo kratkem času je bil razpis ponovljen in tega se zelo dobro spomnim, ker je bila to moja zahteva, da se v tem drugem ponovljenem razpisu ne opravi javna dražba, ker sem ugotovila, da je objava na sodni deski pri tem razpisu visela en dan premalo. Na ta drugi razpis se je že prijavil kasnejši kupec oziroma je že vplačal varščino in s tem se je prijavi. Potem smo objavo dražbe še enkrat ponovili, torej tretjič, in ta kupec, ki je imel že vplačano varščino, se je te tretje dražbe udeležil kot edini dražitelj in kupil po tisti izklicni ceni; mislim, da cene ni višal.

Na vprašanje odvetnika Zakonjška ali je bilo v sklepu o tem, da se stečajni dolžnik proda, karkoli takšnega, zaradi česar bi se odvetnik Simoniti, ki trdi, da je bil zaveden tudi s tem sklepom sodišča, lahko počutil zapeljanega oziroma ogoljufanega, preiskovalna sodnica odgovora ne dovoli.

Na vprašanje, ali sem osebno z odv. Simonitijem karkoli govorila v zvezi z obravnavanim stečajnim postopkom in ali sem govorila kdaj z direktorjem družbe RB Nekretnine Kovačević Aleksnadrom, odgovorim, da jaz razen s stečajnim upraviteljem in člani stečajnega senata v zvezi s tem postopkom nisem z nikomer govorila. Povedala bi tudi, da se ustno name tudi nihče ni obrnil.

Morda bi povedala še to, da smo imeli v bistvu tri naroke za javno dražbo. Na zadnjem sem zanesljivo bila, mislim, da sem bila tudi na drugem, čeprav iz zapisnika to ne izhaja – bila sta moja strojepiska in stečajni upravitelj, bila pa sem navzoča tudi sama, pač zaradi mojega odnosa do dela. Vsaj na zadnjem sem bila, ko je odvetnik Simoniti predajal listine v zvezi s prijavo kot dražitelj in tudi tam ni bilo nobenega vprašanja, nobene dileme ali dvoma o tem, kaj se prodaja in kaj se kupuje. Nobeno vprašanje ni bilo naslovljeno name in kolikor se spomnim tudi ne na upravitelja. Moje dileme pri prodaji so bile le, ali je morebiti kakšna ovira, da pravno osebo kupuje subjekt s sedežem izven EU, pa sem potem razčistila, da ni nobene ovire.

Povedala pa bi še to, da so RB Nekretnine s sedežem v Republiki Srbski v BIH in v obravnavanem času ne bi mogli nikoli kupiti posamezne nepremičnine v Republiki Sloveniji; kupili so pravno osebo z vsemi tveganji, ki jih takšen nakup lahko nosi.

Na vprašanje istega, če bi zainteresiran kupec predlagal, da on ali pooblaščenec pred dražbo vpogleda v stečajni spis, ali bi mu dovolila, odgovorim, da je vprašanje hipotetično, lahko pa rečem, da tega ne počnejo.

Na vprašanje sodnice, kako vedo, kaj kupujejo, odgovorim, da vedo, kaj kupujejo na podlagi razpisa javne dražbe in podatka v tej, kje dobijo vse podatke v zvezi s tem, kaj se prodaja, te pa dobijo pri stečajnem upravitelju. Stečajni upravitelj ima v dokumentaciji, ki jo je dolžan pokazati, vse sklepe sodišča, ki se na to prodajo nanašajo in vse predloge upravitelja in priloge, ki jih je sodišče imelo na razpolago, ko je o prodaji odločalo, torej cenitve. Običajno zainteresirani kupci opravijo tudi ogled, kot pri vsakem nakupu. To je običajno, in to skupaj z upraviteljem. Sodišče s tem nima ničesar. Če bi me vprašali, če lahko vpogledajo v spis, bi bila moja reakcija, da dobijo vso dokumentacijo pri upravitelju, a to je spet hipotetično: če bi rekli, da jim upravitelj te dokumentacije ne pokaže, bi takoj posumila, da je nekaj narobe, vendar to se nikoli ni zgodilo.

Odgovorim, da sem glede pravde, ki teče v Ljubljani zoper RS in B. Goršeta dala poročilo javni

pravobranilki.

V zvezi s premoženjem, ki ga je Hidro dobil iz Gradisa Koper, odgovorim, da je bil Gradis v stečajnem postopku in če se prav spomnim, so bili upniki v celoti poplačani, in ker so ostala sredstva iz stečajnega postopka, so v skladu s takratnim zakonom ostanek sredstev dobili lastniki, Hidro pa je bil družbenik Gradisa, ne vem pa če edini.

Če se prav spomnim je bil stečajni upravitelj Gradisa Igor Bončina.

Na vprašanje istega, ali bi, če bi bil leta 2006 kot stečajni upravitelj Hidra razrešen, za čas od leta 2005, ko sem bil postavljen, pa do razrešitve, pripadalo kakršno koli plačilo za opravljeno delo, povem, da mislim, da bi nek sorazmerni del dobil, vendar bi za natančen odgovor morala pregledati Odredbo, prav tako bi bilo to odvisno od tega, kaj bi bilo narejeno. Povem, da sem stečajni upraviteljici Šantlovi nagrado za delo v času, ko je bila upraviteljica Hidra, odmerila.

Na vprašanje istega, če v stečajnem postopku Hidra ne bi uspeli prodati premoženja, vsega tistega, kar je tvorilo premoženje ob prodaji pravne osebe, kaj bi se zgodilo s tem premoženjem, odgovorim, da takratni zakon o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji je dopuščal (podobno določbo ima tudi nov zakon), da se v primeru, ko se celotno premoženje ne more unovčiti, preda upnikom, če ga sprejmejo.

Na vprašanje odv. Markelj, ali sodišče preverja upraviteljevo delo – če je pravilno premoženje uvrstil v stečajno maso in če preverja, kako, odgovorim, da je eno izmed načel, ki veljajo pri upravljanju stečajnega postopka, zaupanje med sodiščem in stečajnim upraviteljem in je to pogoj za delo. Sodišče podatkov, kaj bi vse prišlo v stečajno maso, tudi preveriti ne more. Včasih lahko kaj po naključju izve. V tem konkretnem primeru so člani senata po naključju vedeli, da bodo v stečajno maso prišla tudi sredstva Gradisa; upraviteljica tega ni vedela. Če pa obstoja še nekje neka nepremičnina, pa je stečajni upravitelj ni zaznal, je sodišče ne išče. Sodišče verjame, da je tisto, kar zatrjuje stečajni upravitelj, del stečajne mase. Mora slediti, saj bi v nasprotnem primeru samo opravljalo njegovo delo. Zakon pravi, da je sodišče dolžno stečajnega upravitelja nadzorovati, a je to spolzek teren. Jaz sem na primer ugotovila napako v zvezi z moletom, a zgolj zaradi naključja, ker sem domačinka in teren poznam.

Drugače pa sodišče ni dolžno in tudi ne more preverjati upravitelja glede vprašanja, kaj je premoženje družbe, saj sodišče ne gre na teren, ne pregleduje poslovnih knjig – kaj je imel stečajni dolžnik zavedeno kot svoje premoženje, zato ima svoj organ, ki se mu reče stečajni upravitelj.

Na vprašanje, ali se je pred drugo dražbo, razen kupca RB Nekretnine bil še kakšen zainteresiran kupec, odgovorim, da po moji vednosti ni bil.

Odgovorim, da je običajen pojav cesija terjatve upnikov v stečajnem postopku. Na vprašanje, kakšni so razlogi, odgovorim, da tega ne vem, nikoli se s tem nisem ukvarjala; najbrž so poslovni razlogi.

Na vprašanje sodnice, kdo obvesti sodišče o tem, da je terjatev prodana, odgovorim, da ima interes za to nov upnik, lahko pa tudi stari upnik predloži listine in izkaže, da ni več upnik.

Na vprašanje iste, ali torej to ni dolžnost stečajnega upravitelja, odgovorim, da je tedaj, ko njega obvestijo, stečajni upravitelj dolžan to upoštevati pri naslednji delitvi.

Na vprašanje odgovorim, da drži, da bi v primeru, če je bil stečajni upravitelj obveščen o cesiji

terjatve, moral ob naslednji delitvi v tabelo, v kateri je navajal upnike z zneski poplačila, navesti novega upnika; temu se po novi zakonodaji reče „posodobljen seznam upniških terjatev“. Preden je zakon to posebej zahteval (od 1.8.2008), pa so upravitelji brez poimenovanja posebne listine tudi vnašali nove upnike in v tem primeru so v oklepaju zapisali starega.

Na vprašanje, ali stečajni upravitelj sodišče tudi obvesti, koga je poplačal in na katere račune je nakazal posamezne zneske, odgovorim, da mora stečajni upravitelj upnike poplačati tako kot so v glavni delitvi bili navedeni, da se poplačajo. Potem, po poteku tega roka, sodišču le predloži poročilo, v katerem navede, ali jih je poplačal, če pa jih ne more zaradi upniške zamude (ko upnika ne najde), predlaga sodni depozit.

V poročilu sodišču navede le, da je upnike v skladu s sklepom o razdelitvi, poplačal.

Na vprašanje, kaj če pride do cesije potem, ko je sklep o razdelitvi že izdan, odgovorim, da bi se v takem primeru najbrž uporabljale določbe OZ o cesiji o tem, kdo je upravičen do plačila.

Kar zadeva nagrado stečajnega upravitelja pa povem, da je to matematični izračun po Odredbi o določitvi nagrade stečajnemu upravitelju.

Ko preiskovalna sodnica preberem zapisnik, navzoči povedo, da nanj nimajo pripomb in ga kot točnega podpišejo.

Glede na pravico do povrnitve stroškov v zvezi z današnjim prihodom na sodišče priča izjavi, da stroškov ne priglašam..

Končano ob 11. 45 uri.

Zapisnikarica:
Polona Demšar

Priča:
Nada Škerjanc Milotič

Preiskovalna sodnica:
Tatjana Cvetičanin

.....

.....

.....

Zagovornica:
odv. Markelj Tatjana

Zagovornik:
odv. mag. Emil Zakonjšek

Obdolženec:
Brane Gorše

.....

.....

.....